

POEMUL SUFLETELOR

LARISA BĂLAN

Ne-am întins sufletele pe un pat de apă
Și am stat acolo, așteptând
Un înger să coboare
Pe trepte de raze de soare.

Am privit cerul de noapte,
Pe obrazul lui milioane de ceasuri,
Care ne băteau în secunde destinul.
Noi încă așteptam...

Păsări în copaci aterizau,
Pe piste de frunze uscate,
Pe inimi de arbori, pe inimi de scoarță,
Ca ale noastre...

În depărtări se auzeau tunete,
Ca cele ale iubirii noastre moarte
Erau defapt cântece care ne plăceau cândva,
Atunci când sufletele noastre obișnuiau să danseze...

Vântul mângâia ușor luciul apei,
Își trecea respirația rece
Și adormea în cântec de leagăn viața,
Iar nouă ne amorțeau inimile...

Ce bine ar fi să vină ziua!
S-aducă un copil cu ea,
S-arunce-n apă o piatră grea!
Măcar un val și inimile ni se vor săruta...

Însă între noi s-așterne mereu noaptea...